

IRSKA 2007

Odločitev, da poletne počitnice preživimo na Irskem, je bila sprejeta že pred dvema letoma, ko smo zapuščali Škotsko – takrat je bil avtodom še daleč v sanjah, skoraj 6500 km smo prekrizarili s C8 in s šotorom. Tako sem konec marca že rezerviral trajekte – po pregledu prevoznikov je bila najugodnejša povratna povezava Dunkerque – Dover in Pembroke-Rosslare vse skupaj ca 550 €.

Vendar pa se je naš potovalni načrt še malo zakompliciral. Ker je Mont Saint Michel vsaj približno v naši smeri, smo ga vključili kot via v začetku poti, na povratku pa se naj bi oglasili v Belgiji in na Nizozemskem in tam pobrali še ducat tekmovalnih golobov, ki smo jih obljubili pripeljati v Slovenijo v zameno za čuvanje naše psičke Dare, ki zaradi prepozno opravljene titracije (glej temo Skandinavija 2007) ni mogla z nami. Na voljo smo imeli kar nekaj časa – na pot smo se odpravili v sredo 25. julija ob 13. uri – predviden povratek 23/24. avgust.

Števec kaže 60444 km. Polni goriva, vode, dve jeklenki plina, nekaj dnevna zaloga hrane in vode – vozilo sem olajšal nosilca za kolesa – lani na Švedsko so nam sicer prišli prav, letos pa ...Najbrž smo malo pretežki. Kot vsi, si mislim, ko sem predvideno tehtanje na kranjskem Dinosu prestavil na jesen. Tekoče čez Avstrijo, Nemčijo, kjer smo tik pred vstopom v Francijo natočili gorivo in na črpalkinem parkirišču sladko zaspali.

FRANCIJA

Zjutraj zajtrk, naprej čez Pariz, malo po avtocestah in malo ne naprej. Na enem od izhodov iz avtoceste nas ustavi prometna policija – točneje njihov department za tehtanje. Dokumenti, nato tehtanje - najprej prva, nato zadnja os – računalnik v njihovem vanu pokaže rezultat: spredaj 1500 kg, zadaj 2300 kg. Okroglih 300 kg preveč. Dobrih 8 %. Kazen 90 €. Poskusim po cigansko - da pri nas tolerirajo 10%. Mi pove, da je tu Francija. Ima prav. Če lahko kakšen družinski popust – kao casascunto. Pove, da je popust že to, da bom po plačani kazni lahko odpeljal naprej, saj francozom, tega ne dovoli in morajo na mestu samem razbremeniti vozilo. Jasno, da se umirim. Pošlje nas na odstavni pas, pobaše 100 €, potni list, vozniško in prometno. V zameno dobim računalniški izpis prekrška. V mislih se poslovim od denarja, nič kaj lepo ne mislim o žandarmeriji nasploh. Čakamo, pridno tehtajo naslednje prekrškarje, vmes pride na mesto dogodka še leteča patrulja, ... Naš žandar z Renejevo angleščino, pride nazaj in zahteva izpis tehtanja. Vrne mi potni list, prometno, in zmenjanih 100 €. Pove, da mi ne more izdati potrdila, da je prejel denar. In da naj nadaljujem, kot da nič ni bilo. In da naj pazim na družino. In lepe počitnice. Samo kimam. Viva la France. Lepa hvala za vse. Pa še na Dinos mi ni treba. Gas.

Prihod na MSM (N 48.62927° W 001.50710°) okoli 17. ure. V poplavi avtomobov na za nas zastonjskem parkirišču opazimo Vana Lj registracije. Spoznamo se s Capijem. Po par besedah raziščemo svetovno čudo in se tudi mi čudimo. Prespimo. Še jutranji ogled. Kava, rogljički, spominek. Pozdrav sosedom. Ne čakamo na plimo. Naslednji cilj Dunkerque. Tik pred ciljem še dopolnimo zalogo goriva, voda je že na žetone. Žetoni pa za €. Jo natočim na otoku – bo bolj sveža. Prespimo na trajektni postaji Norfolkline (N 51.02061° E 002.19293°). Na celini nam nočni dež še opere AD. V sončnem jutru se vkrcamo Trajekt za Britanijo odrine ob 8. uri zjutraj.. Bp.

ANGLIJA

Dovrske pečine osvojimo okoli 9. ure. Potrebujem 500 metrov, ops, tretjino milje, da dojamem, da je notranji pas po naše njihov zunanji – torej prehitevalni. Sorry. Torej so hupali meni. No ja. Naslednji cilj je Pembroke, točneje Irish Ferries (N 51.69585° W 004.95225°). Vmes se ustavimo na črpalki. Voda na kovance. No way. Mora biti druga rešitev. Na enem od naslednjih postajališč s črpalko opazim pipo za zalivanje ob trenutno zaprti avtopralnici na parkirišču. S polnim rezervoarjem vode naprej. Po M 5 se izognemo Londonu in zavijemo proti Windsorju. Plačljivo parkirišče (N 51.48777° W 000.60087°). Dva funta za štiri ure. Ogledamo si windsorski grad (družinska karta 35,50 funtov oz. 54 €) in vse kar paše poleg. Ni pretirane gneče.

Zatem pa v Windsor Legoland park z namenom prespati in si ga mogoče naslednji dan ogledati. Na parkirišču samo povečerjamo, spanje odpade, ker se parkirišče sprazni in zapre ob 21. uri. Vendar je tik za parkom, ob izhodu ostro levo skrito parkirišče P+R (N 51.46442° W 000.64456°). Kakopak parkiramo, se pridružimo nemškemu AD in dobimo še nekaj uporabnih info za London čez 15-16 dni. Mirno zaspimo. Po zajtrku sprememba plana. Premik. Vmes si najdemo čas za Fish&Chips,

ob vstopu v Wales nam poberejo 5,1 funta za mostnino (najbrž je bil kakšen njihov na Krku – za nazaj ni plačila). Parkrat se še ustavimo – uživam na širokih, lepih cestah, sem ter tja celo s povoznimi bankinami. Prispemo v Pembroke. Parkiramo na (po 16. uri zastonjskem) mestnem parkirišču s prepovedjo prenočevanja. Otroci se sprostijo na bližnjih igralih. Kosilo, zatem sprehod po mestecu, ogled gradu (razvalin).

Pod gradom, ob izlivu reke v morje, ob zaključku sprehajalnih poti majhno parkirišče (N 51.69637° W 004.94176°). Polintegriran Rapido s starejšim francoskim parom. Kljub temu, da je Francoza s polno kaseto zalotil mestni redar in pred njegovim nosom zaklenil javna stranišča!!! kmalu dobila našo družbo. Brez problema zaspimo do polnoči, ko gremo (dan prej) v trajektno luko (N 51.69585° W 004.95225°) neučakani Irske preveriti možnost prejšnjega odhoda. Deležni smo prve obravnave – ni problema, takoj v vrsto. Kratek obračun mi izda – do trajekta prevoženih 2675 km s povprečno porabo 12,9 litra. Ob 2.45 odhod trajekta.

IRSKA

1.dan

Po štirih urah vožnje nas v soncu sprejme Irska. Failte. Dobrodošli po keltsko. Vsi znaki, imena mest... so napisani tudi v keltščini. Prav simpatično. Nič več pa ni milj, funtov, le leva na cesti ostaja. Napolnimo gorivo (skoraj po slovenskih cenah) in po prvotnem planu v smeri ure okoli otoka. Dobrodošlica na Irskem: obcestna počivališča z vodo, klopami in kovinsko rampo fi 20 cm na 2,20 metra. Cesta nas pelje do trajekta (10 €),

ki nam skrajša vožnjo do Corka.. Ogledamo si mesto, naš današnji cilj - malo stran od predvidene poti čez Ring of Kerry - pa je grad Blarney - kušgrad kot ga poimenujejo otroci (N 51.93251° W 008.56672°). Poljubljanje kamna, ki po legendi naredi iz vsakega, ki kamen poljubi strašnega govorca in retorika. Naslednji dan sem ugotovil, da je delovanje malo omejeno. Tisti, ki dar govora že imajo, so ga obdržali, ostali ga pa nismo pridobili. Grad se praktično drži kompleksa hotela in trgovine Blarney Woolen Mills, kjer v kotu ob avtobusnih označbah brez problema prespimo.

2.dan

Naslednji dan ogled gradu, poljub kamna, ki je na ameriškem spisku med 99 stvarmi,

ki jih morate narediti v življenju. Globalizacija pač. Botanični park, ki je v sklopu gradu s čarovniško votlino, črno kuhinjo med koreninami dreves... (skupaj z gradom družinska karta 17,50 €) navdihne celo otroke, da pustijo malo € v trgovini s spominki. Na poti do trgovine BWM, srečamo kombi z ljubljansko registracijo. Planinci, ki bodo osvojili nekaj »vrhov« na Irskem. Izmenjamo par besed in si zaželimo srečno pot. V trgovini se firmi za brezplačno spanje na njihovem parkirišču izdatno oddolžimo. Luksuzen kamp bi bil mnogo cenejši. Čez gozdnato pokrajino jo mahamo spet do morja, pet prstov, polotokov ki smo se jih namenili prečesati. Zanimiva vožnja ob zalivih, slikovitih mestecih, čez ozke kamnite mostove za katere sem sprva dvomil, da nas bodo zdržali.

Sem ter tja res jaslice (po Smeškotovo: kravce, pa ovčke, pa travca...). Ob cestnih postajališčih (ki slučajno nimajo višinskih ovir), na plažah... ni nikjer košev za smeti. Ustavim na cesti z željo da dodam smeti v PVC kanto, ki jo je vestni domačin privlekel nasproti pobiralcem smeti. Pa ni nič. Je zaklenjena z lično žabico!!! Sosedova tudi. Nisem se poglobljal ali imajo kantarji generalni ključ, ali pa jih ima za celo ulico zložene po vrsti. Očitno od nas zahtevajo, da smo ekološko osveščeni in se ustavljamo le v reciklažnih conah, kjer oddaš lahko le ločene odpadke. Obmorsko mesto Bantry je naš cilj, kjer po sprehodu po mestem jedru prespimo v centru na parkirišču za minibus v družbi dveh laških AD (N 51.68123° W 009.45479°).

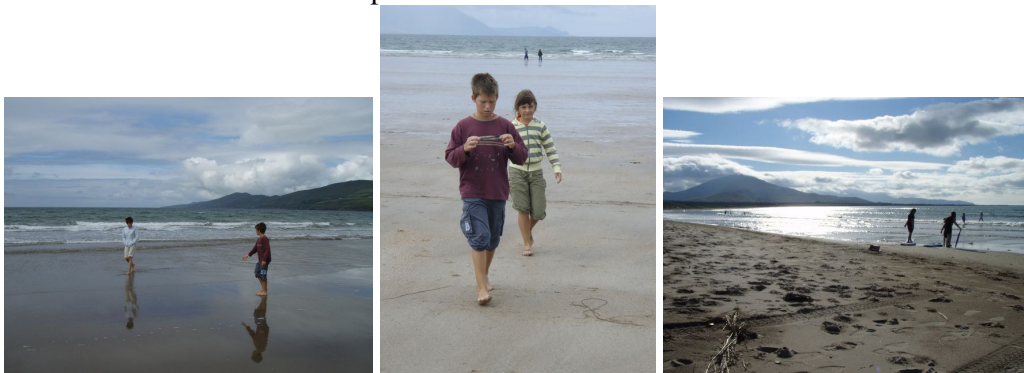
3.dan

Zjutraj prečkamo polotok po rahli bližnjici – naletimo na kmetijo Molly – prikaz starih opravil, izkopavanje in sušenje šote in predstavitev starodavnega načina določanja letnega časa in še in še. Brezplačni ogled posestva z video predstavitevjo zaključimo skozi izhod, kjer ob vpisu v knjigo gostov izvemo, da domači vedo, kje je

Slovenija in da je celo njihova hčerka, ki vodi trgovinico, par let nazaj smučala na Voglu.

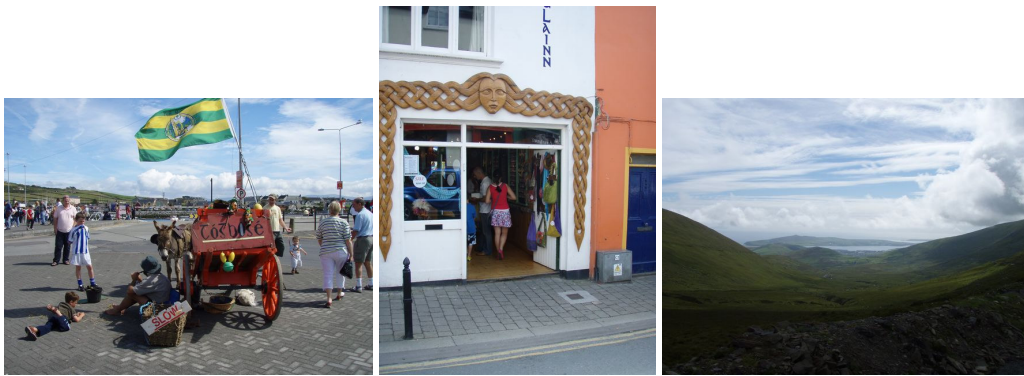
V trgovinici se najde, kar nekaj zanimivih reči. Seveda za €. Pa je konec brezplačnosti. Če bi bilo potrebno, bi lahko na parkirišču nalili vodo, mi pa jo mahnemo naprej. Za kosilo določimo postanek v mestu Cahersiveen, kjer se v mestnem jedru bohota pravi vaški sejem domačih izdelkov – raznih pastet v testu, domačih kruhov, dimljenih rib, vegetarijanskih solat. Jasno, da najdemo tudi stojnico s palačinkami in nutello. S postanki za popoldansko kavo, sprehode in za prinašanje mivke v AD obdelamo še dva peščena zaliva.

Večer pričakamo malo pred mestecem Dingle. Prespimo na mivkasti plaži v družbi 5 AD –v prvi vrsti.

4.dan

Zjutraj se pred zajtrkom sprehodimo po plaži. Ko se začne vrvež turistov, izposojevalcev long johnov, surfov, kajtov in ostale ropotije se prestavimo v slikovito ribiško mesto Dingle. V mestni marini velja čredni nagon, vrsta turistov čaka na »boat trip«. V zalivu živi od 1983 na pol udomačen delfin, ki izvaja vragolije v naravi – prava atrakcija mesta. Mi ne podležemo reklamami. Ob ogledu mesta naletimo na vaškega posebnega: z oslovsko vprego, s sedemletnim sinom, na cizo privezanim psom in frulico zabava staro in mlado.

Pripravimo se na prečkanje prelaza Connor pass (najvišji irski gorski prelaz) in osvojitev vršaca – z željo slikati cel zaliv pod nami. Trmo in slabo voljo pri najmlajših, ker se družno razmigamo zamenja zadovoljstvo nad fantastičnim razgledom. Še na samem vrhu se ti udara v mehko šoto (na Irskem je 50% svetovne zaloge šote?!).

Upam, da imajo planinci, ki smo jih srečali prejšnji dan (in potem še nekajkrat) gumijaste škornje namesto gozdarjev. Višina prelaza predstavlja tudi megleno mejo, ki se nam hitro približuje, kar pa nas ne odvrne od nakupa točenega sladoleda iz »sladoledarskega« avtodoma. In the middle of nowhere. Si velja zapomniti. Podjetnost res ne pozna meja. Petkovo jutro se odločimo pričakati na simpatičnem parkirišču nad Tralee-jem ob ogromnem reklamnem panoju za Kingdom Greyhound Racing Stadium. Brez sanj o pasjih dirkah zadovoljivo prespimo.

5.dan

Ogledamo si mestece Adare. S slamo krite hišice spremenjene v molznice denarja.

Adarske graščine, trgovinice, samostanske skupnosti in ostale zgodbe pustimo za seboj. Naprej. Po vijugasti cesti izmenoma varovani s kamnitimi ograjami ali neutrjenimi bankinami nam sledi cela kolona osebnih vozil. Najbolj neučakan je mondeo karavan, hupa, žmiga.. Ko se cesta toliko razširi, da ga spustim naprej vidim vzrok njegovega veselja - ne jeze. Celjska registracija in popolnoma z nalepkami polepljena strešna montana. Tudi tebi srečno, rojak. Ob času kosila se ustavimo v lično urejeni hišici, kjer pokažejo načine priprave domačega sira in dimljenja rib. Jasno, da je dimljen atlantski losos vrh njihove ponudbe. Del njihove proizvodnje odpotuje z nami naprej. Pot nas vodi proti mestu Tarbert, kjer si ogledamo muzej aviacije (družinska karta 25€). Ko zaključimo z ogledom, smo vsi enotni, da bi bila karta lahko 3x cenejša.

S trajektom (18€) prečkamo zaliv Shannon do Killimerja, za kratek čas se ustavimo še v surferskem raju Lahinch, kjer se je začela sprememba vremena nakazovati z močnim vetrom, kar so s pridom izkoristili surferski zanesenjaki. Zanimivo za ogled – tam na vodi pa ne bi bil za nobeno ceno. Potem k naslednjemu konkretnemu cilju – Moherske pečine – www.cliffsofmoher.ie Na ograjenem in z zapornicami zaprtem parkirišču vzamemo parkirno karto, ker pa je ura že pozna si ogledamo zunanji del parka zastonjsko že pred večerjo.

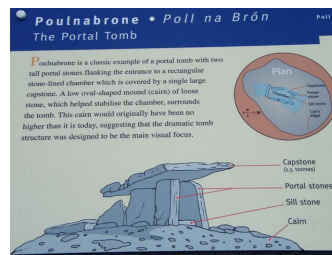
V drobnem pršcu dežja so pečine videti še bolj impozantne, da ne rečem kar strašljive. Bučanje razburkanega morja zaradi vetra bolj slutimo kot slišimo, kljub temu pa deluje vse skupaj na moč impozantno.

6.dan

Kmalu po polnoči se je začela prava preizkušnja. Tako za AD kot za nas. Guganja, tresenja, sunkov od zadaj, z boka, kar ni hotelo biti konca. Prestavimo AD. Vetrju smo izpostavili najmanj upora, zadnjo stran – potihoma pa sem se že poslovil od strešnega Thuleja. Da pa bo mera polna sem ob mojem prerazporejanju spregledal količek (edino oviro na 200 metrih) in razbil odsevno steklo ob zadnji luči. Spanje do jutra je bilo tako blede senca polnjenja naše energije. Dopoldan si ogledamo kaj nam za 12€ ponuja visitor center. Zelo zanimivo in poučno.

V lepem (za Irsko) vremenu je ves parkovni kompleks še lepši. Odrinemo naprej. Vmes se ustavimo pri starodavnih grobnicah – Poulnabrone.

Čas za kosilo in pot proti mestu Gallway, kjer v Tesco dopolnimo zaloge. Ceneje kot v Kranju. Mogoče zaradi poljske delovne sile v trgovini. Pawel na oddelku s kruhom, Andrzej in Irina pri jogurtih in Agnieszka na blagajni so bili prav prijazni.

Od Gallway horse races v Ballybritu dobimo na cesti samo še gnečo horse mobilov in zadnjih konjskih navdušencev. Po grizljajih dimljenega lososa in ribje testenice nas dvd na Texacovi črpalki ob cesti v Heatford nežno uspava.

7.dan

Nedeljsko jutro. Malo poležavanja, nato pa nas pot zanese na Achill Island (N 53.96931° W 010.19321°). Plaža. Mivka. Skratka nedelja. Ker nismo ravno zgodnji je dostop do morja za našo mrcino utopija.

Kratka strmina do morja nam ne prepreči (predvsem meni), da ne bi na plažo privlekel stolov in knjig. Čofotanje mladine ob in po vodi, z ženo pa se malo kasneje odpraviva na hrib nad zalivom. Izjemen razgled, kljub mojim mokrim stopalom v tevica. Kako je lahko na vrhu hriba, na samem grebenu čobodra je spet zasluga šote. Z nasmehom se spomnim na naše planince iz Blarneya.

Ko prideva nazaj je konec tudi ležanja na plaži za mladino. Kosilo. Pred AD me nagovori starejši irsko-angleški par. Ko po kratkem pogovoru povem iz kje smo se gospa nasmeji in pove prijatelju: »To je tam, kjer jim ob hišah namesto trave raste solata, fižol in krompir.« Gospa je bila v Sloveniji na obisku pri znanki, katere mož je Slovenec iz okolice Kranja. Razložim jima, da stanujemo nekaj kilometrov stran, da pa očitno nismo tipični Slovenci, saj se ravno sedaj, ko je sezona vrtnin na višku, mi

pasemo po Irski. Kot da se poznamo že par let smo se poslovili. Pred nočjo imamo trije AD v drugače popolnoma praznem zalivu namen kršiti znak o prepovedi prenočevanja - če lahko domačini, lahko tudi turisti je moj zagovor. Mirno prespimo.

8.dan

Vozimo se skozi pokrajino polno golf igrišč – na nekaterih so celo ovce v družbi golfistov – mesta Sligo (W. Yeats nas ni očaral) in Ballyshannon preletimo –tudi tu smo konjske dirke zamudili, bile so dan prej. Če bo dobro stavili... Kakorkoli, pozno popoldan smo v mestu Donegal, kjer podležemo čarom nakupovanja. Nekaj opreme za hurling – oblika hokeja na travi (ali pa na mivki) – se preseli v naš box.

V eni »garmin« trgovinici, mi prodajo avto polnilec za Nuvija. Originalnega se je na jesenskem potepanju po Provansi 06 ravno pred krajem Aignes Mortes polotila naša psička Dara. Trajalo celo uro, da sem tiste drobne žičke na PZA-ju za silo pokrpal in smo sploh našli domov. Od Donegala dalje mi original služi za rezervo, njegovo funkcijo pa je za 10 € prevzel motorolin polnilec. Na mestnem parkirišču je od 18.ure do 9.ure naslednji dan brezplačno parkiranje. To izkoristimo skupaj z dvema nemcema, francozom in italijanom.

9.dan

Sončno jutro nas zvabi ponovno v mesto. Kratek sprehod, zatem priprava AD – praznjenje kasete, smeti in odpadne vode, črpalko pa najdemo na poti iz mesta.

Dotočimo gorivo, napolnimo vodo – pripravljeni prihajamo na severno Irsko, kjer je gorivo po isti ceni kot v Angliji - pol dražje. Srečamo razvaline Downhill House (Castlerock, Londonderry) – tako zgleda, ko škof uredi graščino za svojo ljubico.

Naš naslednji cilj je Giants Causeway (N 55.23315° W 006.51491°) in Rope Bridge – viseča brv, ki povezuje pečino z otokom Carrick-a-Rede; vse to na atlantski strani pokrajine Antrim, ki je ena od šestih grofij iz katerih je sestavljena Severna Irska.

Pozno popoldan si ogledamo velikanove orglice (zato zastonj), celoten obmorski park s klifi izjemnih oblik, vse s poučno razlago nastanka. Na parkirišču pred parkom povečerjamo in prespimo v pisani AD družini.

10.dan

Takoj zjutraj se prestavimo nekaj km naprej. Viseči vrvni most ločuje dva strma klifa dveh otokov. Z mostu naj bi v davnih časih domačini opazovali premike rib in jih temu primerno naložili več. Sicer zanimivo, vendar malo v stilu »poberimo neumnim turistom denar«. Družinska 8,40 funta.

Nekaj zanimivosti nas čaka v uradno najstarejši delujoči destilarni na svetu - Old Bushmills Destillery. Družinska karta 13 funtov. Manco za las pustijo naprej - 8 let je meja. Po zanimivem ogledu in neuspešnih poskusih, da bi (vsaj nam) kaj prodali, se znebimo degustacijskih kuponov. Poskusim whisky – tipa kuhano vino s klinčki in limono. Če bi bila sila...bi ga še.

Odpravimo se v Belfast. Ob panoramskem ogledu mesta je videti veliko znakov upornišтва - slikarij unionistov in njihovih nasprotnikov na stenah, zidovih... Zvečer najdemo s kamerami nadzorovan in osvetljen parkirplac (N 55.62091° W 005.85698°). Tesco je zakon. Sploh, če je odprt 24 ur. In ponoči nakupujejo v Belfastu bolj malo. Vsaj če primerjam s Čehi - isto Tesco nekje pred Prago - z naše lanske poti na Švedsko - celo noč je bil živ-žav, sem imel že občutek, da smo mi noč zamenjali za dan. Ali pa Čehi.

11.dan

Miren in varen spanec, z jutranjim sprehodom po sveže pecivo. Pot v center smo zaključili s parkingom na P+R (N 54.60722° W 005.92734°). Za dva funta!!! parkirnina za AD za 6 ur in prevoz z avtobusom v center mesta (8 minut) in nazaj za dva odrasla in tri otroke. Mislim, če to ni svinjarija. Pri nas, da ne bo pomote. Ogled mestne hiše, pregled razprodaj iz glavne nakupovalne ulice, Ronald Mc Donald, in še in še. V mislih smo imeli še en postanek Outlet trgovine – spet je prišla naša nakupovalna žilica v ospredje. Ko sem že mislil, da smo prebrodili najhujše dotočimo vodo na črpalki nasproti ogromne trgovine igrač. Zgodba: Že na lanske poti po Švedski smo občudovali dvojce (jaz sicer tudi kakšnega XC-ja): prvič: pripadnost domovini - povsod visijo zastave, na hišah, na avtomobilih, na oknih... in drugič: najmanj 3-metrski trampolini na vrtovih. No, ker domoljubje gojimo, je šlo slednje med želje za v bodoče. Malo pod pred vstopom nazaj na Irsko, smo srečalo to bodočnost. Pa še znebili smo se severno irskih funtov. Iz trgovine odhajamo težji za 80 kg paket 4-m trampolina.. Kje ste zdaj francoski žandarji s svojo vago?

Po kratki vožnji smo zaključili dan v mestecu Drogheda.

12.dan

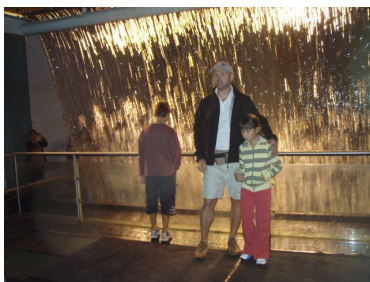
Na videz mirno parkirišče je v svojih nedrih skrivalo zelo aktiven pub. No ja, vsaj zapuščala ga je aktivna mladina. Butanje po AD me dvakrat prebudi. Zjutraj praznjenje zaloga iz kasete, dotakanje vode in pot v Newgrange, kjer smo si skupaj z družinsko karto za 14,50€, vodeno ogledali kompleks grobov in naselbin iz pred davnih časov.

15 kilometrski pas sedaj kmetijske pokrajine v dolini reke Boyne je kraj z največjo koncentracijo starih spomenikov v Evropi – kultni kraji, utrdbe, pokončni kamni in zbirke neolitskih grobov s hodniki. Na parih hektarjih se skriva nešteto skrivnosti in zanimivosti daljne preteklosti. Npr. Newgrange je stal že 500 let, ko so začeli v Egiptu graditi piramide. Aktivnosti so nam vzele cel dan, tako da smo se na večer utrujeni privlekli v Baile Atha Cliath, kar je keltsko ime za Dublin. Pred neke vrste BTC cityem in spet varovani od kamer in luči zaspimo.

13.dan

Takoj zjutraj štartamo do Guinnessa. Če bom med prvimi bo več možnosti za čim bližji parking sklenem, ko si ogledam na Nuviju razporeditev ulic. Parkiram na ograjenem in spet od kamer varovanem parkirišču (N 53.34187° W 006.28338°), ki ga je ravno zapuščalo vozilo, tako da so bila avtomatska vrata odprta. Ko se le ta zaprejo, me napis Parking only for visitors, tolaži, da smo to mi in da ni panike. Ko po našem zajtrku čez kakšno uro pride v svojo hišico varnostnik, me potolaži: »No problem!«. Dve ulici stran je guinnessov muzej. Kupimo družinsko karto za 30 € in vstop.

Da se je rana ura izkazala za pravilno vidimo, ko čez kakšne 3-4 ure zapuščamo Guinness Storehouse Museum in na ulici stoji v koloni vsaj 200 ljudi za vstop. Vse je bilo OK, edino za tistega Guinnessa na vrhu je zame malo zgodaj. Na parkirišču si pripravimo kosilo, potem pa peš v bližnji zapor muzej – Kilmainham Gaol.

Družinska karta 12 € nas popelje nekaj let nazaj, ob izčrpnih video predstavah in bogati muzejski zbirki kar pozabimo na sedanost. Mlada Irska, Irska republikanska bratovščina, Sinn Féin in IRA; te politične stranke imajo korenine in kri v tem zaporu - vse skupaj se je začelo z okrepljenim protiangleškim razpoloženjem in nacionalizmom v času velike lakote. V nekaj letih je zaradi krompirjeve plesni ostalo brez hrane revno katoliško prebivalstvo, katerim je bil krompir glavna hrana. Pomrlo je vsaj milijon ljudi, revščina, ki je vodila v beračenje, kraje, razbojništvo in kriminal pa jih je veliko spravila v zapor, še poldrugi milijon pa odgnala v svet – Zda, Kanado, Anglijo.

Ob povratku na parkirišče postavim varnostnika pred dejstvo, da bi mi šli po večerji še v mesto in da bi prespali kar na tem parkirišču. Dobrodušno kimanje nagradim z ohlajeno steklenico »smajlija«. Pred varovanim spanjem torej še večerni – boljše nočni ogled živahnosti mesta.

14.dan

Spanje pred Guinnessom je minilo brez posebnosti. Da naredimo prostor zanamcem (sicer nobenega AD) smo se umaknili v center mesta in parkirali praktično čisto ob dublinski znamenitosti Ha'penny bridge. Nasproti je pa staro mesto, pubi – znameniti Temple Bar, center, pa kava, trgovine, malo internet, še kakšen spominek in naprej.

Naslednja postaja mestece Killkeny. Prijazno mestno jedro z zanimivimi trgovinami, pubi. V odlično restavriranem gradu (družinska karta 11,50€) nam je prijazna vodička v keltščini naredila celoten uvod – kasneje kajpada tudi v angleščini. Opazimo tudi kopijo slike katere original smo pred 16 imi dnevi videli v Windsorski palači, in ne bom pozabil začudenja, ko je vodička iz pogovora naših otrok razbrala, da je original v Windsorju. To še Angleži ne vedo, ne pa ...Iz kje ste že rekli da ste?

Svoj čas je imel grad ogromno posestva, na vse strani, grof je en dan jahal, pa je komaj prišel do zadnjih koč svojih podložnikov, vse do hribovja na jugu. In tam za temi hribi nas je čakal trajekt (N 52.25231° W 006.33531°). Res da šele čez dva dni ampak... saj smo tudi sem prišli dan prej. Prespimo na parkirišču pred gradom.

15.dan

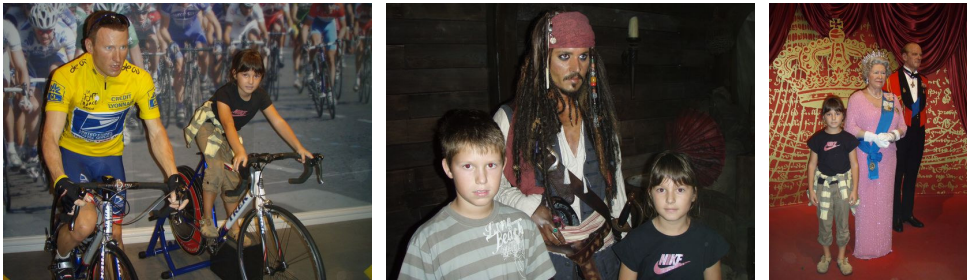
Zjutraj še potrdimo naše prepričanje – kar proti domov. Krog po Irski je sklenjen, ogledali smo si kar nekaj gradov, starih pričevanj preteklega časa, odprtih grobnic tipa Stonehenge, muzejev in trgovin. Skupaj smo po Irski - tako severni kot »južni« naredili 2158 kilometrov, tankali nafte od 103 pa do 110 centov in je porabili v povprečju 11,2 litra na 100 km. Do sedaj sploh nisem vedel, da lahko naš ford porabi tako malo. Do in na trajekt prispemo brez problemov – spet rezervacijo takoj zamenjajo za prvi možni termin. Na trajektu kupimo še zadnji irski spominek – poteen – trikrat destilirano, 60 % alkoholno pijačo iz krompirja – glede na moč, ga bomo imeli res za spominek.

ANGLIJA

Pot nas pozno zvečer ponovno pripelje pred windsorski Legoland park. Zjutraj nas čaka London. V miru prespimo. Ob 9.uri odrinemo v prvi kamp na naši poti z uradnimi nameni prespati - Abbey Wood Camp (N 51.48651° W 000.11978°).

Naslov sem dobil od nemškega adomarja v Windsorskem parku, ko mi je ob slovenskemu žganju podrobno razložil, kje in kako. Pa ga ne poslušam in poskusim parkirati ob živalskem vrtu, pa mi hoče mitničar zaračunati - če gremo v Zoo 15 funtov (za 8 ur) plus karte, če pa samo parkiramo pa 25 funtov (8 ur). Take it or leave it! Torej leave it! Prijazno se zahvalim. Kamp. Kljub temu, da nimamo rezervacije nas nekako sprejmejo (za slabih 35 funtov 24 ur!!) na prijetno parcelico sicer polnega kampa. Največ je italijanov, nekaj nemcev, nekaj francozov, sem ter tja še kakšen domačin. Par 100 m stran je povezava za London city z vlakom – kombinirana družinska karta vsi prevozi, 3 cone, do drugega dne zjutraj 14 funtov. London nam je bil vmesni cilj že pri potovanju na Škotsko predlani, ampak muzej voščenih lutk je ostal za letos.

Potem KFC, nato malo strogega centra – utrip glavnih ulic, spet se je našlo nekaj trgovinc in potem pozno ponoči nazaj v kamp. Opozorjeni od receptorja naj pospravimo čevlje v AD, ker jih lahko odnese kakšna lisica, ki pride brskat za hrano v kamp in da zato ne sprejemajo tovrstnih pritožb, se zapremo v kamper in zaspimo. Zjutraj pripravim AD za na pot. Pravo razkošje je vreči odpadke v nezaklenjene kante za smeti. Poslovimo se od prijaznih sosedov, osebja in jo mahnamo dovrskim pečinam naproti. Če se ne ustavimo kje na poti, Canterbury ali kaj podobnega, bomo prežgodaj na trajektu. Pa sklenemo, da prespimo raje v Belgiji, preden dvignemo golobe, pa če smo kakšen dan prej doma bo tudi OK. Plačano rezervacijo za trajekt vnovčimo brez problema prej, kljub temu, da je naš prevoz nočni (ob 2.00 in zato cenejši) nas naročene za trajekt ob 20. uri pošljejo iz nadzorovanega območja dovrške luke. Še prej nam zabičajo naj iz AD ja odstranimo vse mlečne, mesne in mlevske izdelke, saj je vnos le tega na celino iz Anglije strogo prepovedan. Razen, da smo družno pojedli eno od dveh banjic sladoleda, se kaj veliko nismo ozirali na predpis. Ob večernem čekiranju nas ponovno opozori na hrano, pa suvereno zatrdim, da smo vse kar je bilo problematičnega itak pojedli. Prijazno (kao) verjame in nam odpre zapornico proti celini. V hudem nalivu čakamo, da se odpre trup trajekta. Oboroženi s knjigami zavzamemo strateške pozicije in na pol odberemo in na pol odmižimo morski del poti.

FRANCIJA

Sredi noči prispemo v Dunkerque. Lociramo se na isto mesto v sami luki kjer smo čakali na odhod. Zaspimo v družbi treh nemških AD, ki pa jo šele mahajo na otok. Zbudimo se v sončno jutro. Po zajtrku si ogledamo si mesto, predvsem njegov šoping del. Potem naprej. Pred Ikeo v Lille-ju tudi nalijemo gorivo. V Gentu se parkiramo kakšnih 750 m od mestnega jedra pod nadvoz poleg dveh Laik iz Milana. Šoferja me skupaj prideta vprašat, če vem kje je najbližji kamp. Obe posadki nejeverno majeta z glavama, ko na njuno vprašanje v kateri kamp bomo šli spat povem, da smo se že utaborili tukaj in da me po večernem pohajanju v starem mestnem jedru in poskušanju kakšnega sadnega piva ne mika, da bi se kam vozil. Rečeno storjeno. Najbrž mi niso ravno verjeli, saj tudi pomahali niso, ko so se odpeljali. Zjutraj pokličemo našo golobarsko navezo. Pigeons are ready! Ker je logistika delovala že pred našim potovanjem smo lepo prilagodili našo pot in taktično razdelili dvig tovora. Enkrat v Belgiji in enkrat na Nizozemskem blizu Aachna. Prijazno gruljenje smo poslušali čez Nemčijo, kjer smo se dvakrat ustavili, enkrat gorivo, enkrat pa špecerija. V Rewe-ju namesto v Mercatorju čez dan ali dva. Še ena dobra stran AD. Še enkrat prespimo tik pred Salzburgom - zjutraj tankam in nabavim vinjeto (tista fora s slino dela) in naprej domov. Če bi bili doma v Grosuplju bi naredili 7000 km. Tako smo razliko za tiste kilometre lahko pustili na nedeljskem kosilu v Gali. Po taki poti pa doma res ne moreš kuhati. Doma zamenjamo golobe za našo Daro. Po 26 dneh poti nas najprej malo čudno gleda potem pa znori, kot zna le ona.

AD ju pa namenimo malo počitka. Zaradi vsega doživetega, raznolikih situacij, ki smo jim bili priča ali pa udeleženci in relativno dolgi poti (kljub temu, da smo jo za štiri dni skrajšali) bo tole potovanje v naših spominih zavzelo pomembno mesto. AD se bo pa malo spočil. Najprej generalno čiščenje, zatem bo ene dva meseca sameval, potem pa nas popelje na Elbo.

ZAKLJUČEK

Na Irskem nas je očarala pokrajina, živa keltščina, stara mestna jedra, gradovi, prijaznost domačinov, razen dveh izjem tudi vljudnost voznikov. Veliko je območij zaščitene kot unescova svetovna dediščina, pa Irski narodni zakladi, pa obilje narodnih parkov. Vsa, ki smo si jih na naši poti ogledali so res imponantna.

Bibliografija

Bogato založeni turistični biroji ti dajo ogromno možnosti izbire na sami destinaciji – čez celo pot nam je pa s pridom koristil vodič Lonely planeta – Ireland. Kot osnova pa sicer malce zastarela (a za osnovne info več kot odlična) knjižica svetovnega popotnika Irska v slovenščini. In jasno, da smo bili tam in našli nazaj domov - troglzih Nuvi.

Ceste

Podobnih slik, kjer je razvidno, da lahko na Irskem hitro voziš, pa kakršnakoli je že cesta, bi lahko pripel še poln koš. Konec koncev izhaja iz Irske kar nekaj odličnih rally voznikov. Meni je že jasno, kje so se učili. Drugače pa so ceste v prenovi, sploh bolj ko greš proti severu, večji zneski so na tablah Sponsored by European Union.

Ovire

Potem višinske ovire ob vstopih v manjša mesta. Lahko jih srečaš že na povsem prikladnih avtomobilskih parkiriščih; z dobro žago za železo bi lahko hitro postali prav zanimivi PZAJi.

Voda

Ob popotovanju po z vodo bogati pokrajini, pa smo imeli kar nekajkrat težave, da smo našli oz. dobili vodo. Na kakšni črpalki so to pogojevali s tem, da moram obvezno tankati še gorivo. Ko sem na recepciji kampa vprašal lastnika za vodo (če želite jo tudi plačam!) me je lastnik prijazno vprašal v katero smer grem. Ko mu povem, mi še bolj vljudno pove, da v tej smeri bom pa ja našel nekje vodo, naj kar še kje vprašam, on jo pa ima zgolj za svoje stranke. In vse finte – ali lahko samo obrnem, je tukaj malo preozko, grem pogledat, če je kakšen lep plac – no way. Ko pa sem dojel, kje so pipe za zalivanje locirane smo bili iz hudega ven. Končno pri nas s temi parimi zelenci na črpalkah le ni tako slabo.

Vreme

Dežja smo imela za polne tri dni, tako da pregovornem rosenju iz kar nekje, mi čisto ne verjamemo. Mesec julij je značilen kot deževen, avgust in september pa kot oblačna. Pravi sončni meseci so april, maj in junij, ko naj bi bila pokrajina najlepša.

Stroški

Ti so tako kot na vseh potovanjih adomarjev (razen nujnih: gorivo, cestnine, trajekti, bog ne daj kazni...) čisto zanemarljivi, za ostalo je tu www.mastercard.com

Robson & family